

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Det christelige Ægteskab

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 10. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1858_1214-txt-shoot-idm553/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

men dog ydmøgede og trohjertige, godvillige og taknemmelige Menneske, og da kan der, som Herren baade skildrer i Eignelsen om den forlorne Son og vidner med rene Ord, være større Glæde i Himlen over een ombødet Synder end over 99 Retfærdige, som ikke har Omvendelse behov.

Naar man desuagtet, beraabende sig paa den Hellige Skrift, har paastaet, at hos det gamle Menneske er Guds-Billedet aldeles udsløkket, og alt virkelig Gødt udryddet, og kun Skin-Hellighed, med glimrende Laster muelig; da har man jo vel seet, at man umuelig, uden at trodse hele den hellige Historie, kunde anvende denne Fordømmelses-Dom paa Abraham, de Troendes Fader, paa Moses, den tro Tjener i Guds Huns, paa David, Manden efter Guds Hjerte, paa Profeterne, og paa ham, som Herren selv kaldte meer end en Prophet, kaldte sit Aajns Engel; men man har dog aldeles overseet, at det slet ikke gaar an at undtage en eneste af den gamle Adams naturlige Børn fra den Dom, man sælber over ham og hele hans Slægt, sælber over den faldne Menneske-Natur, og at man lige saa lidt kan jatte det ny Menneskes Fødsel foran Barnets i Bethlehem, uden at gjøre hele Christi Evangelium til Løgn og Fabel. Ved desuagtet i Blindhed at gjøre det Sidste, ved, som allerede Biskop Eusebius i hans Kirkehistorie, at gjøre Abraham og alle Christi Forfædre efter Kiødet til Christne foran Kristus, til Guds gienfødte Børn førend Gienfødselen af Vand og Aand, kun derved har man forblundet sig selv for den indlysende Sandhed, at der hos det faldne Menneske

kan være, har været og maa, saalange Gienfødselen skal være muelig, findes tænkelig og giørlig i Sandhed, være baade Spor og Bevning af Menneskets oprindelige Gødhed og Herlighed, som en Skabning i Guds Billede, der veed af Gud og sig selv at sige, og, saavist som „Tro, Haab og Kiærlighed“ udtrykker hele den menneskelige indvortes Billed-Lighed med Gud, saavist maa der hos det faldne Menneske, som skal kunne oprejses, hos det fortabte Menneske som skal kunne freljes, og hos det vantro-arte Menneske, som skal kunne gienfødes, findes en virkelig Bevning af Troen, Haabet og Kiærligheden, som de oprindelig med Ordet udgjorde og udtrykte Menneske-Livet i Guds Billede.

Naar vi nu betragter det oprindelige Menneske-Liv eller Paradis-Livet i Herrens Lys, med Skabelses-Bogen for Die, da ser vi let, at Troen paa Guds-Ordet's Kraft og Liv og Sandhed, og Haabet om Udødelighed i Paradis, det var Troen og Haabet hos vore første Forældre, hvormed de stod og faldt for Guds Aajns, medens det kan synes tvivlsomt, om de tabte eller beholdt den indbyrdes Kiærlighed, der hos dem var Kiærligheden til Næsten som til sig selv, hvori Guds-Kiærligheden af ganske Hjerte, Sjæl og Styrke spirede, og hvoraf den fulde opvoget og udfoldet sig som Paradis-Rosen, men at vore første Forældre dog maae være faldet netop ligesaa dybt fra den indbyrdes Kiærlighed, som de faldt fra Troen og Haabet, det følger dog nødvendig af den levende Sammenhæng derimellem, og vi kan høre det paa Adams Ord, hvormed han igunden skiller sig

